

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Míldy Tomkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) N. M., b) nezl. R. M.**, zastoupen zákonnou zástupkyní ad a), oba zastoupeni Mgr. Zuzanou Dohnalovou, advokátkou, se sídlem Komunardů 45, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2006, č. j. OAM - 875/VL - 10 - K01 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 10. 2007, č. j. 29 Az 4/2007 - 26,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelů advokátce Mgr. Zuzaně Dohnalové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3960 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž jim nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a) a § 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a navrhuji jeho zrušení.

V kasační stížnosti, resp. jejím doplnění sepsaném ustanovenou zástupkyní, stěžovatelé uplatňují důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) - e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně pak tvrdí, že stěžovatelé mají odůvodněný strach z pronásledování v zemi svého státního občanství (Ruská federace), neboť jsou kavkazského původu a v Rusku jsou takové osoby obecně považovány za Čechence, za což jsou perzekuovány. Touto obecně známou skutečností se krajský soud ve svém rozhodnutí nezabýval. Stejně tak měl soud zohlednit to, že stěžovatelé se nemohou vrátit do Běloruska, kde dříve pobývali, neboť nejsou jeho občany a byli vystěhováni do černobylské oblasti, kde zvýšená míra radiace neumožňuje bezpečný život.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podali účastníci řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelé v ní uplatňují přípustné důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatelé též splňují podmínku

povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Stěžovatelé odůvodňují přijatelnost své kasační stížnosti tím, že posouzení otázky nedostatečné ochrany osob kavkazského původu ze strany orgánů Ruské federace se dotýká všech potenciálních žadatelů o azyl téhož původu.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačním důvodem zakotveným v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítá, že důvody, které uvedl v žádosti o azyl, opodstatňují přiznání mezinárodní ochrany formou azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. K tomu je nutno připomenout, že stěžovatelé v tomto řízení přišli do České republiky z Běloruska, kde žili od roku 1994. Z běloruského území též podala stěžovatelka (i jménem svého syna) žádost o ruské občanství prostřednictvím velvyslanectví Ruské federace v Brestu, které jí bylo v roce 2000 bez jakýchkoliv problémů uděleno. V Rusku však stěžovatelka nikdy nežila (do Běloruska se přestěhovala z T. v Gruzii).

Důvodem pro udělení azylu stanoveném v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu je skutečnost, že žadatel o azyl „*má odůvodněný strach z pronásledování [...] ve státě, jehož občanství má [...]*.“ Je tedy zřejmé, že primárním státem, který má osobu chránit před pronásledováním ze všech v zákoně

uvedených důvodů, je stát, jehož je osoba státním občanem. Ochrana ve formě azylu je pak poskytována zpravidla osobám, jež jsou pronásledovány právě ze strany těch států, jejichž státními občany jsou. V posuzovaném případě by tedy stěžovatelé museli tvrdit a prokazovat, že jsou pronásledováni ze strany orgánů Ruské federace, ovšem vzhledem k tomu, že na území tohoto státu nikdy nepobývali, je to nepravděpodobné a stěžovatelé takové pronásledování také ani netvrdí. Důvodem jejich odchodu z Běloruska bylo pak podle jejich slov to, že je místní orgány chtěly přesídlit do černobylské oblasti. Z výše uvedeného pak vyplývá, že před tímto přesídlením měli stěžovatelé hledat ochranu nejprve u svého státu, resp. u orgánů Ruské federace.

Co se týče tvrzení stěžovatelů, že je obecně známo, že v Rusku jsou osoby kavkazského vzhledu perzekuovány, k tomu Nejvyšší správní soud pouze odkazuje na svou předchozí judikaturu, z níž jasně plyne, že „strach z pronásledování“ jakožto relevantní důvod k udělení azylu, musí být nejen odůvodněný, jak požaduje znění zákona, ale i nikoliv hypotetický. Pouhá obecná tvrzení o pronásledování Nejvyšší správní soud dlouhodobě neshledává jako dostatečný důvod k udělení mezinárodní ochrany formou azylu, k tomu srov. např. rozsudek z 17. 8. 2005, č. j. 4 Azs 409/2004 - 69 nebo rozsudek z 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 377/2004 - 75, aj. (oba rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Znění zákona o azylu spolu s ustálenou a vnitřně jednotnou judikaturou Nejvyššího správního soudu poskytují tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelům byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 11. 2007, č. j. 29 Az 4/2007 - 41, ustanovena právní zástupkyní advokátka Mgr. Zuzana Dohnalová. Té Nejvyšší správní soud přiznal podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. odměnu ve výši 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání písemného podání soudu týkajícího se věci samé - doplnění kasační stížnosti - podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu, a to za každou společně zastupovanou osobu, tedy celkem 4200 Kč. Tato částka se však podle ust. § 12 odst. 4 sníží pro každou z více zastupovaných osob o 20 %. Právní zástupkyni tedy jako odměna za zastupování náleží 3360 Kč (2x /2100 - 420/). Dále Nejvyšší správní soud přiznal náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 téže vyhlášky za 2 úkony (tj. 2 x 300 Kč). Celkem tedy přiznal odměnu ve výši 3960 Kč. Pro zaplacení částky soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu